

Doru Preda

Mâine,
când ne-am
întâlnit

NEMIRA

Coperta: Adnan VASILE
Prepress copertă: Alexandru CSUKOR
Redactor: Eli BĂDICĂ
Tehnoredactor: Magda BITAY
Lector: Andreea IANCU

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
PREDA, DORU

Măine, când ne-am întâlnit / Doru Preda. - București : Editura Nemira, 2023
ISBN 978-606-43-1580-9

821.135.1

Doru Preda
MĂINE, CÂND NE-AM ÎNTÂLNIT

© Nemira, 2023

n^oautor este o colecție a Editurii **NEMIRA**.

Tiparul executat de PAPERPRINT INVEST, BRĂILA

Orice reproducere, totală sau parțială,
a acestei lucrări, închirierea acestei cărți
fără acordul scris al editorului sunt strict interzise
și se pedepsesc conform Legii dreptului de autor.

ISBN 978-606-43-1580-9

Robert

Dacă timpul ar curge în sens invers, am fi mai fericiți? Ar fi mai convenabil dacă ne-am transforma la loc într-o celulă minusculă, după ce am pierde pe drum spaimele, neputința și, mai târziu, grijile, puterea dobândită, avântul tinereții, bucuria inocentă a copilăriei, după ce am uita pe rând de copii, de prieteni și, într-un final, de părinții care abia așteaptă să-și trăiască tinerețea neîngrădită?

La zece mii de metri altitudine, totul pare posibil, gândurile sunt mai ușoare și mai puțin tăioase. Cu toate astea, îmi imaginez că le pot îngrămădi într-un geamantan uitat pe banda rulantă, unul suspect, preluat de echipa antitero și aruncat în aer la marginea unei piste mărginașe. Bum! și gata, nimic sâcâitor n-o să ne mai dea târcoale.

Până una-alta, viața merge în sensul cunoscut, în aeronavă este îngrozitor de frig (cine știe, poate planul de zbor include conservarea călătorilor, altfel nu-mi explic de ce nimeni nu ripostează), iar

gândurile, deși puțin zgribulite și ele, abia așteaptă să își ridice nivelul de zgomot deasupra muzicii din căști.

Drumurile mele, toate aceste mișcări aparent lipsite de noimă, fără vreo motivație serioasă, susținute doar de nevoia de a mă muta de colo până colo, de parcă aș fi urmărit de un dușman. David spune că lucrurile stau chiar așa, lucrurile de care ne ferim se vor ține scai de noi, până când ne hotărâm să le înfruntăm.

Iată că însuși David este motivul acestei călătorii, nu văd o cale mai potrivită pentru ca micul colet să ajungă la unica persoană, cred eu, îndreptățită să intre în posesia caietelor îngălbenite de vreme, primite prin curier la adresa din Italia a părinților mei. O vreme îl suspectasem pe tata, deși, din câte știu, el și David nu se cunosc. Ai mei locuiesc de aproape un an în Puglia, la Barletta, vechiul lor plan cu mutarea unde va deveni realitate odată cu ieșirea la pensie, chiar mai ușor decât sperau. Dino, fostul partener de afaceri al tatălui meu, se căsătorise cu o cubaneză bogată din Miami și se mutase în State. Le vânduse celor mei apartamentul din Barletta contra unei sume simbolice, o posibilă compensație pentru acțiunile cedate cam în același fel de taică-meu, când renunțase la partea lui din firma de curierat.

De voie, de nevoie, mă mutasem odată cu ei, ideea de a trăi de capul meu în București nu-mi prea surâdea, eram conștient că dramul relativ de independență câștigat venea la pachet cu gospodărirea apartamentului, cu plata facturilor, ca să nu mai vorbesc de gătit, un domeniu unde sunt zero absolut. Pe de altă parte, simțeam că puțină detașare m-ar putea ajuta să mă concentrez mai bine pe temele esențiale.

Ai mei nu pun presiune pe mine, par să fi stabilit deja că îmi lasă la dispoziție timp nelimitat să mă lămuresc, deși uneori o simt pe mama gata să mă ia la întrebări. Își reprimă, însă, imediat pornirea,

cred că bucuria de a mă avea încă în preajmă, la vârsta la care alții și-au luat demult zborul, o ajută să renunțe și să se bucure de faptul că mica noastră familie funcționează ca un tot unitar. Poate că tocmai această grijă deosebită, această atenție discretă venită din partea lor mă împiedică să mă înham la ceva concret, acasă e bine, de ce să mă confrunt cu realitatea când nimeni nu mi-o cere?

Când încă locuiam în București, m-am înscris la un curs de Qigong, cred că mai mult din plictiseală decât din curiozitate. Aveam prea multă energie și nu știam ce să fac cu ea? Țsta trebuie să fi fost motivul, pentru că de meditație nu-mi ardea, am, slavă Domnului, timp berechet să meditez la bătrânețe. Așa l-am cunoscut pe David, se făceau zece ani de când ținea cursul și ne predase câteva tehnici speciale, ca pentru o ediție aniversară. În plus, juca tenis, la fel ca mine, pe terenurile fostului club Progresul, după curs mergeam împreună să facem un dublu cu amicii lui, un medic mucalit și un actor de la Teatrul de Comedie, care mă făcea să râd până scăpam racheta din mână.

La început, m-a impresionat atenția deosebită pe care mi-o acorda, dar m-a și mirat. În fond, nu eram decât unul dintre cei unsprezece cursanți, nu mi se părea că am ceva în plus față de ceilalți. Tiparele de gândire funcționează infailibil, oricât ne-am crede noi de inteligenți, se vede că nu scăpăm ușor de ele, mi-am zis că ori e homosexual, ori are vreo fiică introvertită și caută un tip potrivit pentru ea. Sau că alege la fiecare curs pe cineva pe post de băiat de mingi, profesorii au de multe ori obiceiul ăsta. El părea să fie mereu cu un pas în fața mea, spunea sau făcea ceva ce-mi risipea imediat îndoiala. În ce privește fiica, da, avea una, o văzusem odată la sală, când își uitase cheile de la casă. Nu părea deloc introvertită, de altfel, ne ignorase complet, noi savuraserăm totuși momentul și o

urmăriserăm cu gurile mai mult sau mai puțin căscate, în timp ce David căuta cheile în sacul de sport.

Până spre sfârșitul verii, ne-am văzut săptămânal, după ce jucam tenis ne retrăgeam sub castani, la o terasă din apropierea terenurilor, unde berea casei era Timișoreana îndoită cu apă, combinația perfectă în serile caniculare. Vorbea foarte puțin despre el, însă o dată, cel mult de două ori a spus ceva despre Francesca, fiica lui, îmi amintesc doar felul în care s-a referit la ea, cu o gingășie precaută, aproape cucernică. Când ne-am luat la revedere, înainte să plec în Italia, mi-a zâmbit larg, părea să se bucure sincer pentru mine. N-a spus nimic de faptul că avea nevoie de un nou coechipier, doar m-a bătut pe umăr și mi-a urat adaptare ușoară.

De când am primit coletul, încerc să-mi dau seama de unde are adresa, eu sigur nu i-am dat-o, nici măcar acum nu o știu pe de rost. Ce-i drept, nu am cercetat foarte amănunțit, în fond nu are așa de mare importanță cum a aflat-o, ci mai degrabă de ce. De ce să-mi fi trimis mie un colet cu însemnări, când putea să i le lase fiicei lui? Primul impuls a fost să mă sfătuiesc cu tata, dar imediat am simțit că, de data asta, trebuie să iau singur o decizie. Singura certitudine este că, dintr-un motiv misterios, eu sunt cel ales să le citească. Felul în care o fac rămâne la latitudinea mea, coletul nu cuprinde nicio indicație. Iar eu am hotărât să mă întorc la București și să o caut pe Francesca. Încă nu știu nimic despre conținut, am văzut doar că prima dată trecută acolo este 14 septembrie 1989 și, dacă intuiția mea funcționează, nu-i vorba de o simplă poveste, structura vreunui roman în devenire, ci mai degrabă mă confrunt cu o destăinuire. Indiferent ce crede David despre mine, nu mă simt capabil să înfrunt

de unul singur povestea unui destin străin, poate că alături de cineva care îl cunoaște ar fi mai ușor, mai lesne de înțeles.

Mi-e greu să-mi imaginez cum va reacționa Francesca, nu știu aproape nimic despre ea, nici măcar dacă o să fie de acord cu propunerea mea. Prevăd un acces de furie sau, cel puțin, un gest de frustrare, mă văd în situația ei, cu un străin la ușă, cu o propunere care te pune din start într-o poziție de inferioritate. Și dacă David n-a avut încredere să i le lase, dar și-a închipuit că eu am să i le duc? Într-un fel sunt păstrătorul tainelor, cel însărcinat să ocrotească o istorie complet străină. Să nu fie așa, și povestea să mă privească într-un fel? Nu am cum să aflu decât citind-o, iar asta mă va implica automat, voi fi silit să mă alătur protagoniștilor, intrând prin porțile deschise cu această ocazie.

Închid ochii și încerc să filtrez aerul rece înainte de a-l lăsa să se reverse în plămâni. O impresie valorează cât un fapt real – odată cu exercițiile de Qigong, căpătasem câteva convingeri folositoare, adeverite de realitate una câte una. Acum încerc puterea minții, aerul se încălzește în jur, avionul plutește deasupra unor insule înveșmântate în galben și verde, oceanul azuriu scaldă o plajă lungă, mărginită de palmieri. În curând, voi despacheta lucrurile din valiză și mă voi arunca în valuri, învăluit de nuanțele arămii ale amurgului. După căderea întunericului, voi savura un cocktail la barul din atrium, pregătit să o întâlnesc pe Francesca.

David

Mă legănam în balansoar pe veranda casei din Horezu când mi-a venit ideea să notez întâmplările mai importante. Poate că nu era nimic deosebit de spus, însă la fel credeam și cu trei săptămâni în urmă, înainte ca medicii să se joace de-a diagnosticele cu mine. Nu-mi vine încă să zâmbesc când îmi amintesc cum planurile mele de viață oscilaseră între șase luni și doi ani, cu o marjă de eroare de două-trei luni. O perioadă până atunci ne semnificativă, devenită dintr-o dată extrem de prețioasă. Lunile acelea însemnau, dacă nu jumătate, măcar câteva procente zdravene din cât mai aveam de trăit. Cunoașteți pe cineva capabil să ignore un asemenea segment din viața sa? Ei bine, nu are rost să dramatizez mai mult de atât, diagnosticul fusese infirmat și viața își recăpătase consistența. Îmi place să spun în glumă că măreția necunoscutului mă învăluise din nou.

Recunosc că n-a existat niciun plan, a fost doar o descărcare nervoasă, adunasem destulă furie pe lângă angoasa dispariției premature.

Cele două ar fi trebuit să se anihileze reciproc, dar nu se întâmplase așa, când teama s-a risipit, furia a continuat să se alimenteze dintr-un izvor necunoscut, uimindu-mă și pe mine cu energia ei acaparatoare. Când s-a dovedit că nu a fost decât o alarmă falsă, am rămas cu acel surplus de energie, pe care am încercat să îl canalizez către altceva. Probabil că simplul gând de a ordona în minte ce urma să fac subcomba în fașă, înăbușit de lozincile atotprezente – planificare, programare, eficiență – se zbârlea în prezența eternelor planuri cincinale, rod al societății socialiste multilateral dezvoltate.

Pur și simplu m-am hotărât să plec, am îndesat câteva lucruri într-un rucsac și am luat o cursă din Autogara Filaret. Pitești era un prim pas, îmi trecuse chiar atunci prin cap să ajung la Horezu, una dintre destinațiile trecute încă din adolescență pe o listă a dorințelor lăsate pentru mai târziu. Drumul a fost lung și obositor, se simțea în aer o anumită nervozitate, oamenii aveau în permanență câte ceva de revendicat, șoferului îi sărea țandăra la cel mai mic comentariu; una peste alta, am ajuns în autogara piteșteană transpirat, agresat de mirosurile grele din jur, gata să-mi iau tălpășița încotro vedeam cu ochii.

Spre Râmnicu-Vâlcea pleca o cursă peste aproape trei ore. La bufetul din autogară nu aveau decât biscuiți vărsați și niște covrigi rămași din vremea colectivizării, puteai să bați liniștit cuie cu ei. Visam la un sendviș făcut de tanti Mona când o bătrânică mi-a întins un măr, scos dintr-o plasă de ațe, dintr-acelea care se întind la nevoie, de poți înfunda acolo jumătate din gospodărie.

— Ia, mamă, ăsta ține de foame mai bine ca uscăturile alea.

— Săru-mâna, mamaie, am zis înainte de a-l lustrui pe mânecă. Sunt de la matala din curte?

— D-apăi de unde? Iaca, nu pot să merg la părintele cu mâna goală.

— Ce părinte, mamaie?

— La mănăstire, că doar nu-s așa tinerică să mai trăiască tătuca, Domnul să-l aibă în pază.

Șugubeață bătrânica, mi-am zis. I-am privit mâinile muncite și ridurile de pe fruntea acoperită pe jumătate de o broboadă neagră; când autobuzul a tras la rampă, am înhățat coșul de iută al femeii, înainte ca ea să se ridice de pe banchetă.

— Ți-l duc eu, mamaie. Nu-i mare lucru, fac puțină gimnastică.

M-a privit de sub broboadă cu niște ochi mici și neașteptat de vioi. Privirea aceea ascundea în ea mai multă recunoștință decât pot exprima vorbele, era ceva nefiltrat de minte, de limbaj, de limitele impuse de educație. Ceva direct de la sursă, cum nu mai avusesem parte de multă vreme, obișnuit să deslușesc mesaje mascate de cuvinte, să îmi închipui ce puteau să însemne unele expresii, de cele mai multe ori obligat să citesc printre rânduri. Am simțit un soi de entuziasm copilăresc la gândul că pot aprinde o luminiță în ochii cuiva doar cu ajutorul unui gest simplu, absolut firesc.

Traseul meu, încă neclar și apăsător de incertitudinile unei călătorii cu autobuzele comuniste, începea să semene cu o călătorie plină de peripeții, cel puțin atâta timp cât schimbam fără nicio rețineră destinația. Uite așa m-am trezit că o însoțesc pe „mătușica“ la Mănăstirea dintr-un Lemn, ceea ce însemna un al treilea autobuz, de astă dată din Râmnicu-Vâlcea. N-aveam nicio idee ce urma să fac acolo, puteam să mă prefac că sunt într-una dintre tipicele excursii cu școala, când se găsea și ceva de mâncare, ba chiar o cazare decentă. Mă vedeam deja un fel de Dean Moriarty est-european, colindând plaiurile vâlcene după bunul plac, fără grija zilei de mâine. O mănăstire era

un bun început, mă bazam pe o eventuală revelație, că de sex și droguri nici nu se punea problema.

Din șosea, se urcă printre arbori peste un plai înverzit. Cu paporița pe un umăr, am ajuns sus gâfâind mai abitir ca bătrâna, care se ținuse după mine cu mersul ei mărunț, metodic, calculat parcă s-o ducă la destinație. Dincolo de șanțul de scurgere, gardul din șipci străjuiește curtea mănăstirii până în dreptul unei porți înalte și strâmbе, încadrată de un toc sculptat după model oltenesc. Am trecut podețul și, cu răsuflarea tăiată, m-am prăbușit pe una dintre băncile așezate de o parte și de alta a aleii principale. Un lucru mi-a fost limpede: condiția mea fizică era destul de precară, poate că aventura asta era menită, printre altele, să mă facă să reconsider anumite priorități.

„Mătușica“ și-a văzut de drum, am urmărit-o legănându-se printre tufele de leandru până când marea de flori a înghițit-o cu totul. La numai câțiva pași de locul unde ședeam, se înălța o bisericuță de lemn, cu acoperiș din șindrilă. Pridvorul pustiu fusese măturat și stropit de curând, dovadă mătura din nuiele și găleata smălțuită, lăsate lângă unul dintre stâlpii de susținere. Ușa înnegrită de trecerea vremii era întredeschisă, mi-am făcut curaj și m-am strecurat prin crăpătură, îmbiat de presupusa răcoare dinăuntru. Într-adevăr, aerul rece m-a făcut să mă zgribulesc de parcă intrasem într-un frigider. Interiorul umbrit mirosea a lemn uscat și a tămâie. Nu ardea nicio lumânare, singura sursă de lumină era fereastra îngustă din naos, prin care o rază timidă de soare se căznea să despice întunericul. Sfinții din icoanele înșirate pe ziduri formau un alai cucernic, aliniați într-o liniște cazonă, puțin înfricoșătoare. În centrul încăperii, pe un